

Бабинитѣ козлета.

(Приказка).

Една баба имала единѣ козелѣ и една козичка. Тя ги обичала като свои дѣца. Сама ги водила да пасатѣ на ливадата, поила ги съ изворна водица, чесала имѣ гладката, като коприна, козина и ношѣ имѣ постилала суха трѣвица. Съ една дума прѣкарвали хубавѣ животѣ.

Отѣ гдѣ ги усѣтилѣ гладниятѣ вѣлкѣ и една вечерѣ дошелѣ при бабината кѣща и почналѣ да говори :

„Козленца, гѣлжбченца
Какѣ живѣйте безѣ майчица . . .
Тукѣ за васѣ е много грозно,
А у мене е прѣкрасно . . .
Ще хрупате тѣста трѣвица,
Ще пиете сладка водица“ . . .

Козичката се зарадвала отѣ тѣзи думи и казала на козата :

— Ахѣ, колко било хубаво тамѣ ! Хайде да отидемѣ при кѣщата на сивия вѣлкѣ !

— Не, да не ходимѣ, не вѣрвай на вѣлчитѣ обѣщания ! Тука лошо ли е ? -- убѣждавалѣ я козелѣтѣ.

Като се научила бабичката, молила се на козичката да не ходи и прѣзѣ ношѣта я вѣр-